

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 11, 2014

Nummer 11, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:692](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:695](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:697](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:708](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:693](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:696](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:702](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:698](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:694](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:717](#) 25-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:709](#) 25-03-2014

RECHTSPRAAK

De weergegeven tenlastelegging en bewezenverklaring onder 3 houden het verwijt in dat de verdachte wapens als bedoeld in artikel 2 lid 1 categorie III onder 2°, WWM voorhanden heeft gehad. Aangezien niet is tenlastegelegd en dienovereenkomstig evenmin is bewezenverklaard dat de in die bewezenverklaring genoemde wapens ‘geschikt zijn om projectielen af te schieten’, als bedoeld in artikel 2 lid 1 categorie III onder 2°, WWM, doch enkel is tenlastegelegd en bewezenverklaard dat de verdachte ‘middelen en een toestel bestemd voor beroepsdoeleinden’ voorhanden heeft gehad, heeft het hof het onder 3 bewezenverklaarde ten onrechte gekwalificeerd als het ‘handelen in strijd met art. 26, eerste lid, van de Wet wapens en munitie, meermalen gepleegd’.

Het middel klaagt onder meer dat het onder 3 bewezenverklaarde niet oplevert ‘handelen in strijd met art. 26, eerste lid, van de Wet wapens en munitie’ (hierna: WWM), aangezien het bewezenverklaarde niet alle bestanddelen van artikel 2 lid 1 categorie III onder 2°, WWM bevat.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De weergegeven tenlastelegging en bewezenverklaring onder 3 houden het verwijt in dat de verdachte wapens als bedoeld in artikel 2 lid 1 categorie III onder 2°, WWM voorhanden heeft gehad. Aangezien niet is tenlastegelegd en dienovereenkomstig evenmin is bewezenverklaard dat de in die bewezenverklaring genoemde wapens ‘geschikt zijn om projectielen af te schieten’, als bedoeld in artikel 2 lid 1 categorie III onder 2°, WWM, doch enkel is tenlastegelegd en bewezenverklaard dat de verdachte ‘middelen en een toestel bestemd voor beroepsdoeleinden’ voorhanden heeft gehad, heeft het hof het onder 3 bewezenverklaarde ten onrechte gekwalificeerd als het ‘handelen in strijd met art. 26, eerste lid, van de Wet wapens en munitie, meermalen gepleegd’. In zoverre is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen

ter zake het onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:698

Zaaknummer: 12/05379

Wetsartikelen: 2 lid 1 categorie III onder 2 WWM en 26 lid 1 WWV

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt dat de toegang tot Nederland die voorafgaat aan het doen van een asielaanvraag, ook indien de vreemdeling die asiel wenst aan te vragen bij die toegang niet in het bezit is van een geldig grensoverschrijdingsdocument, rechtmatig is. De aan die klacht ten grondslag liggende opvatting is onjuist. Ingevolge artikel 8, aanhef en onder f en h, Vw is een vreemdeling gerechtigd om in afwachting van een beslissing op een asielaanvraag in Nederland te verblijven. Zodanig recht reikt niet zo ver dat het de wederrechtelijkheid van de toegang tot het land doet vervallen.

Het middel klaagt onder meer dat het oordeel van het hof dat de toegang tot Nederland van de in de bewezenverklaring genoemde Warsama en Hussain wederrechtelijk was als bedoeld in artikel 197a Sr, niet naar de eis der wet met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel klaagt dat de toegang tot Nederland die voorafgaat aan het doen van een asielaanvraag, ook indien de vreemdeling die asiel wenst aan te vragen bij die toegang niet in het bezit is van een geldig grensoverschrijdingsdocument, rechtmatig is. De aan die klacht ten grondslag liggende opvatting is onjuist. Ingevolge artikel 8, aanhef en onder f en h, Vw is een vreemdeling gerechtigd om in afwachting van een beslissing op een asielaanvraag in Nederland te verblijven. Zodanig recht reikt niet zo ver dat het de wederrechtelijkheid van de toegang tot het land doet vervallen.

Met de vaststelling van het hof dat de door [betrokkene 1] en [betrokkene 2] bij hun toegang tot Nederland gebruikte paspoorten niet op hun naam waren gesteld, is de bewezenverklarde wederrechtelijkheid van de toegang tot het land als bedoeld in artikel 197a Sr toereikend gemotiveerd. In zoverre kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:717

Zaaknummer: 13/00316

Wetsartikelen: 197a Sr

RECHTSPRAAK

Een afwijzing van een herzieningsaanvraag als bedoeld in artikel 461 Sv Curaçao kan niet worden aangemerkt als een ‘vonnis’ in een ‘strafzaak’ in de zin van de Rijkswet cassatierechtspraak, zoals ook de veroordeelde niet kan worden aangemerkt als ‘verdachte’ als bedoeld in die wet. Nu noch in de Rijkswet cassatierechtspraak noch in enige andere wetsbepaling tegen zo een afwijzing beroep op de Hoge Raad is opengesteld, kan de veroordeelde niet worden ontvangen in zijn cassatieberoep.

Het cassatieberoep is gericht tegen een uitspraak van het hof als bedoeld in artikel 461 van het Wetboek van Strafvordering van Curaçao (hierna: Sv Curaçao), houdende de afwijzing van de namens de veroordeelde ingediende aanvraag tot herziening van het vonnis van het hof van 4 februari 2010 waarbij hij ter zake van moord is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 jaren.

Ingevolge artikel 10 in verbinding met artikel 11 lid 1 Rijkswet cassatierechtspraak staat – voor zover hier van belang – voor ‘de verdachte’ beroep in cassatie open tegen ‘vonnissen’ in ‘strafzaken’. Een uitspraak als de onderhavige, waarbij het hof een aanvraag van een veroordeelde tot herziening van de in kracht van gewijsde gegane einduitspraak houdende zijn veroordeling, heeft afgewezen, kan niet worden aangemerkt als een ‘vonnis’ in een ‘strafzaak’ in de zin van de Rijkswet cassatierechtspraak, zoals ook de veroordeelde niet kan worden aangemerkt als ‘verdachte’ als bedoeld in die wet.

De in artikel 461 Sv Curaçao bedoelde afwijzing van een herzieningsaanvraag kan ook niet worden aangemerkt als een uitspraak als bedoeld in artikel 427 Sv Nederland.

Voorts is noch in de Rijkswet cassatierechtspraak noch in enige andere wetsbepaling tegen zo een afwijzing beroep op de Hoge Raad opengesteld.

Een en ander strookt met het in het Koninkrijk gangbare systematische onderscheid tussen gewone en buitengewone rechtsmiddelen. Gelet op het vorenoverwogene kan de veroordeelde

niet worden ontvangen in zijn cassatieberoep.

De Hoge Raad verklaart de veroordeelde niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:692

Zaaknummer: 12/05684

Wetsartikelen: 461 Sv Curacao en 10 en 11 lid 1 Rijkswet cassatierechtspraak voor Aruba, Curacao, Sint Maarten en voor Bonaire, Sint Eustatius en Saba

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overweging uit ECLI:NL:HR:2003:AF7985. Het hof heeft redengevend geacht voor de bewezenverklaring dat verdachte ‘in de directe omgeving van de plaats van waar de autokraken plaatsvonden op zijn buik liggend achter een stuk zeil [is] aangetroffen, terwijl hij hevig zweette en hijgde’ en dat hij een van de jongens is die door de politie zijn aangehouden. Het betreft hier gegevens die niet in de bewijsmiddelen zijn vermeld terwijl het hof in zijn overweging evenmin met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel heeft aangegeven waaraan het die feiten en omstandigheden ontleend.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Indien het gaat om feiten of omstandigheden die door de rechter redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, dient de rechter die zich aldus – al dan niet in reactie op een bewijsverweer – beroept op bepaalde niet in de bewijsmiddelen vermelde gegevens, met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging

(a) die feiten of omstandigheden aan te duiden, en

(b) het wettige bewijsmiddel aan te geven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend.

Daarnaast geldt dat ingeval het feiten of omstandigheden betreft die zijn vervat in processen-verbaal, verslagen van deskundigen of andere schriftelijke bescheiden, die stukken ter terechtzitting dienen te zijn voorgelezen of daarvan aldaar de korte inhoud moet zijn medegedeeld (vgl. HR 24 juni 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF7985, NJ 2004/165).

Het hof heeft blijkens zijn hiervoor weergegeven bewijsoverweging redengevend geacht voor de bewezenverklaring dat de verdachte ‘in de directe omgeving van de plaats waar de

autokraken plaatsvonden op zijn buik liggend achter een stuk zeil [is] aangetroffen, terwijl hij hevig zweette en hijgde' en dat hij een van de jongens is die door de politie zijn aangehouden. Het betreft hier gegevens die niet in de bewijsmiddelen zijn vermeld terwijl het hof in zijn overweging evenmin met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel heeft aangegeven waaraan het die feiten of omstandigheden heeft ontleend. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:708

Zaaknummer: 13/00936

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat in het onderhavige geval artikel 74 AWR niet aan ontneming in de weg staat omdat kan worden aangenomen dat de betrokkene zich niet alleen aan een fiscaal delict, maar ook aan ‘witwassen’ heeft schuldig gemaakt, getuigt derhalve niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is voorts niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Het middel faalt.

Het middel klaagt dat het hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In zijn arrest van 7 oktober 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2774, NJ 2009/94, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat er geen beletsel is om vermogensbestanddelen waarover men de beschikking had doordat belasting is ontdoken, aan te merken als voorwerpen ‘afkomstig (...) van enig misdrijf’ in de zin van artikel 420bis en 420quater Sr. Daaruit mag niet worden afgeleid dat voor de Belastingdienst verzwegen vermogensbestanddelen steeds in volle omvang moeten worden beschouwd als de opbrengst van een bij de belastingwet strafbaar gesteld feit, als bedoeld in artikel 36e Sr in samenhang met artikel 74 AWR. Daarbij komt dat er geen grond is om elk voordeel dat door middel van een aan de belastingheffing onttrokken vermogensbestanddeel is behaald, aan te merken als de opbrengst van een bij de belastingwet strafbaar gesteld feit in de zin van de zojuist genoemde wettelijke bepalingen.

Het oordeel van het hof dat in het onderhavige geval artikel 74 AWR niet aan ontneming in de weg staat omdat kan worden aangenomen dat de betrokkene zich niet alleen aan een fiscaal delict, maar ook aan ‘witwassen’ heeft schuldig gemaakt, getuigt derhalve niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is voorts niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel,

vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 51.237 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:693

Zaaknummer: 11/04029

Wetsartikelen: 36e Sr, 74 AWR, 42obis Sr en 42oquater

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:2001, m.bt. het verwerven en voorhanden hebben van voorwerpen verkregen uit eigen misdrijf. In die gevallen waarin sprake is van voorwerpen die ‘middellijk’ afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf doordat direct uit misdrijf afkomstige voorwerpen nadien zijn omgezet in andere voorwerpen, doet zich niet de in ECLI:NL:HR:2013:2001 bedoelde situatie voor waarin een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die daardoor de uit dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Dat brengt mee dat er in beginsel geen grond is de in ECLI:NL:HR:2013:2001 bedoelde rechtsregels ook toe te passen op dergelijke gevallen, nu het automatisme dat deze rechtsregels beogen tegen te gaan, zich in die gevallen niet voordoet. Uit ’s hofs bewijsvoering kan worden afgeleid dat genoemde voorwerpen en banktegoeden niet ‘onmiddellijk’ afkomstig zijn uit het ten laste van verdachte onder 1 bewezenverklaarde misdrijf, zodat het hof de gedragingen van de verdachte m.b.t. die voorwerpen terecht en zonder tot motivering gehouden te zijn heeft gekwalificeerd als witwassen.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 4 bewezenverklaarde ‘witwassen’ oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel stelt de vraag aan de orde of ten aanzien van al deze voorwerpen de onder 3.3 aangehaalde rechtsregels gelden. Daarbij gaat het om de vraag naar de betekenis van het in de witwasbepalingen gemaakte onderscheid tussen voorwerpen die ‘onmiddellijk’ en voorwerpen die ‘middellijk’ afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf

begaan misdrijf.

De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet van 6 december 2001, Stb. 2001, 606, tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en enkele andere wetten in verband met de strafbaarstelling van het witwassen van opbrengsten van misdrijven, houdt onder meer het volgende in:

‘Onmiddellijk of middellijk; indirecte opbrengsten

Zoals hiervoor aangegeven beslaan witwastrajecten veelal vele achtereenvolgende stappen, waarbij de uit misdrijf afkomstige voorwerpen worden omgezet in andere, die op hun beurt worden omgezet, enzovoort. Om ook handelingen aan het eind van het traject effectief te kunnen aanpakken, dient een desbetreffende strafbepaling niet alleen het witwassen van de directe opbrengsten uit misdrijf strafbaar te stellen, maar ook het witwassen van een voorwerp dat indirect, middellijk afkomstig is uit enig misdrijf. Ook meergenoemde internationale overeenkomsten gaan uit van een ruim begrip «opbrengsten». De helingbepalingen van artikel 416, eerste lid, en 417bis, eerste lid, Sr kunnen op dit punt problemen opleveren, omdat wordt aangenomen dat onder «een door misdrijf verkregen goed» niet valt het indirect verkregene – hetgeen voor gestolen geld is gekocht –, zodat ten aanzien daarvan geen sprake kan zijn van heling (J. Remmelink, Het Wetboek van Strafrecht, aant. 2 op art. 416). Om zeker te stellen dat de artikelen 420bis en 420quater zich ook uitstrekken tot witwashandelingen ten aanzien van de indirecte opbrengsten, zijn daarin de woorden «onmiddellijk of middellijk» (afkomstig uit) opgenomen.’ (Kamerstukken II 1999/2000, 27159, 3, p. 17.)

Hieruit blijkt dat met het gebruik van de term ‘middellijk’ is beoogd ook gevallen waarin sprake is van witwashandelingen ten aanzien van de indirecte opbrengsten van een misdrijf, zoals gevallen waarin uit misdrijf afkomstige voorwerpen zijn omgezet in andere voorwerpen, binnen het bereik van de delictsomschrijvingen van artikel 420bis en 420quater Sr te brengen. In die gevallen waarin sprake is van voorwerpen die ‘middellijk’ afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf doordat direct uit misdrijf afkomstige voorwerpen nadien zijn omgezet in andere voorwerpen, doet zich niet de onder 3.3 bedoelde situatie voor waarin een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die daardoor de uit dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Dat brengt mee dat er in beginsel geen grond is de onder 3.3 bedoelde rechtsregels ook toe te passen op dergelijke gevallen, nu het automatisme dat deze rechtsregels beogen tegen te gaan, zich in die gevallen niet voordoet.

Uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid dat de in 3.4 genoemde voorwerpen niet ‘onmiddellijk’ afkomstig zijn uit het ten laste van de verdachte onder 1 bewezenverklaarde

misdrijf, zodat het hof de gedragingen van de verdachte met betrekking tot die voorwerpen terecht en zonder tot de onder 3.3 bedoelde motivering gehouden te zijn heeft gekwalificeerd als witwassen. Dat geldt ook ten aanzien van de banktegoeden, nu als bewijsmiddel is gebezigd een proces-verbaal dat inhoudt dat slachtoffers van het onder 1 bewezenverklarde geldbedragen overboekten naar bankrekeningen die op naam van [A] waren gesteld en die werden aangehouden bij banken in Amsterdam en Oostenrijk (bewijsmiddel 27), zodat de in de bewezenverklaring bedoelde banktegoeden kennelijk door omzetting van die bedragen zijn ontstaan en daarmee niet 'onmiddellijk' afkomstig zijn van het onder 1 bewezenverklarde misdrijf. Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze elf maanden en drie weken, waarvan acht maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:702

Zaaknummer: 11/05255

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Nu uit het in de conclusie van de waarnemend advocaat-generaal onder 20 genoemde wettelijk kader blijkt dat de regels van het sanctierecht ten gunste van de verdachte zijn veranderd, had het hof het uit artikel 28c Wet op de loonbelasting 1964 voortvloeiende mildere sanctieregime behoren toe te passen (vgl. HR 11 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ8193, NJ 2012/79, r.o. 2.8). Voor zover het middel erover klaagt dat uit de beslissing van het hof niet blijkt dat het hof toepassing heeft gegeven aan dit mildere sanctieregime, is het terecht voorgesteld.

Het middel klaagt onder meer dat het hof heeft verzuimd bij de strafoplegging het ten gunste van de verdachte gewijzigde sanctierecht toe te passen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Nu uit het in de conclusie van de waarnemend advocaat-generaal onder 20 genoemde wettelijk kader blijkt dat de regels van het sanctierecht ten gunste van de verdachte zijn veranderd, had het hof het uit artikel 28c Wet op de loonbelasting 1964 voortvloeiende mildere sanctieregime behoren toe te passen (vgl. HR 11 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ8193, NJ 2012/79, r.o. 2.8). Voor zover het middel erover klaagt dat uit de beslissing van het hof niet blijkt dat het hof toepassing heeft gegeven aan dit mildere sanctieregime, is het terecht voorgesteld.

Voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO – en HR 11 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ8193, NJ 2012/79, r.o. 2.7 –, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:696

Zaaknummer: 13/00220

Wetsartikelen: 1 lid 2 Sr, 58 lid 2 SUWI en 28c Wet op de loonbelasting 1964

RECHTSPRAAK

In aanmerking genomen dat de verdachte ten tijde van de uitspraak in hoger beroep meerderjarig was, had het hof op grond van artikel 77aa lid 4 Sr slechts een reclasseringsinstelling als bedoeld in artikel 14d lid 2 Sr opdracht kunnen verlenen toezicht te houden op de naleving van de bijzondere voorwaarde en de verdachte daarbij hulp en steun te verlenen. De Hoge Raad zal de bestreden uitspraak vernietigen wat betreft de strafoplegging

Het dictum van de bestreden uitspraak luidt, voor zover in cassatie van belang, als volgt:

‘Veroordeelt de verdachte tot jeugddetentie voor de duur van 90 (negentig) dagen.

Bepaalt dat een gedeelte van de jeugddetentie, groot 55 (vijfenvijftig) dagen, niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten omdat de verdachte zich voor het einde van een proeftijd van 2 (twee) jaren aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt (...) dan wel de hierna te noemen bijzondere voorwaarde(n) niet heeft nageleefd.

Stelt als bijzondere voorwaarde dat de verdachte zich gedurende de volledige proeftijd stelt onder toezicht van Bureau Jeugdzorg Agglomeratie Amsterdam te Zaandam en zich zal gedragen naar de voorschriften en aanwijzingen, door of namens deze instelling te geven, ook indien dit inhoudt dat de verdachte zal meewerken aan begeleiding vanuit Care Express.

Geeft Bureau Jeugdzorg Agglomeratie Amsterdam opdracht de verdachte bij de naleving van de opgelegde voorwaarde hulp en steun te verlenen.’

In aanmerking genomen dat de verdachte ten tijde van de uitspraak in hoger beroep meerderjarig was, had het hof op grond van artikel 77aa lid 4 Sr slechts een reclasseringsinstelling als bedoeld in artikel 14d lid 2 Sr opdracht kunnen verlenen toezicht te houden op de naleving van de bijzondere voorwaarde en de verdachte daarbij hulp en steun te verlenen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de

strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:694

Zaaknummer: 13/01945

Wetsartikelen: 81 RO, 14d Sr en 77aa lid 4 Sr

RECHTSPRAAK

Het bestanddeel ‘zonder rijbewijs’ van artikel 8.4 (oud) WVV 1994 moet worden uitgelegd als ‘zonder dat aan hem een rijbewijs is afgegeven’. Nu het hof blijkens de gebezigde bewijsmiddelen heeft vastgesteld dat het rijbewijs van verdachte ongeldig was verklaard, waarin besloten ligt dat hem op enig moment een rijbewijs is afgegeven, getuigt zijn oordeel dat verdachte het motorrijtuig heeft bestuurd ‘zonder rijbewijs’ van een onjuiste wetsuitleg.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de verdachte het in de bewezenverklaring genoemde motorrijtuig heeft bestuurd ‘zonder rijbewijs’ en dat het ten onrechte artikel 8 lid 3 en 4 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994) heeft toegepast.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De tenlastelegging is toegesneden op artikel 8 WVV 1994. Daarom moet het in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomend begrip ‘zonder rijbewijs’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in het vierde lid van dat artikel. Mede gelet op de hiervoren onder 2.3.2 weergegeven wetsgeschiedenis, waarin tot uitdrukking is gebracht dat de formulering van het vierde lid van artikel 8 WVV 1994 zoals dat na 1 december 2011 is komen te luiden, een ‘verduidelijking’ is van de oude – hier toepasselijke – formulering van die bepaling, moet het bestanddeel ‘zonder rijbewijs’ van artikel 8 lid 4 (oud) WVV 1994 worden uitgelegd als ‘zonder dat aan hem een rijbewijs is afgegeven’.

Nu het hof blijkens de gebezigde bewijsmiddelen heeft vastgesteld dat het rijbewijs van de verdachte ongeldig was verklaard, waarin besloten ligt dat hem op enig moment een rijbewijs is afgegeven, getuigt zijn oordeel dat de verdachte het motorrijtuig heeft bestuurd ‘zonder rijbewijs’, van een onjuiste wetsuitleg. Het middel klaagt daarover terecht.

Het middel klaagt voorts terecht dat het hof ten onrechte het derde en het vierde lid van artikel 8 WVV 1994 heeft toegepast. De Hoge Raad zal het bestreden arrest in zoverre vernietigen.

De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid de verdachte alsnog vrijspreken van voormeld onderdeel van de tenlastelegging en de kwalificatie daaraan aanpassen.

De gegrondheid van het middel behoeft evenwel niet te leiden tot terugwijzing van de zaak naar het hof of verwijzing naar een ander hof, aangezien de vrijspraak van het gewraakte onderdeel van de tenlastelegging geen afbreuk doet aan de aard en ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd. Daarbij heeft de Hoge Raad in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat verdachtes ademalcoholgehalte 695 microgram alcohol per liter uitgeademde lucht bedroeg, terwijl de grenswaarde in artikel 8 lid 2 WVV 1994 op 220 microgram is gesteld, en voorts dat toepassing van artikel 8 lid 2 WVV 1994 ingevolge artikel 176 en 179 WVV 1994 – ook ingeval de bestuurder een rijbewijs heeft – niet tot een ander strafmaximum leidt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de bewezenverklaring voor zover inhoudende ‘derde lid, aanhef en onder a’ en ‘terwijl voor het besturen van dat motorrijtuig een rijbewijs was vereist en verdachte dit motorrijtuig heeft bestuurd zonder rijbewijs’, alsmede de aan de bewezenverklaring gegeven kwalificatie, spreekt de verdachte vrij van het tenlastegelegde voor zover inhoudende ‘derde lid, aanhef en onder a’ en ‘terwijl voor het besturen van dat motorrijtuig een rijbewijs was vereist en verdachte dit motorrijtuig heeft bestuurd zonder rijbewijs’, kwalificeert het bewezenverklaarde als ‘overtreding van art. 8, tweede lid aanhef en onder a, van de Wegenverkeerswet 1994’ en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:695

Zaaknummer: 13/01784

Wetsartikelen: 8.3 (oud) WVV 1994 en 8.4 (oud) WVV 1994

RECHTSPRAAK

Het hof heeft het onder 3 bewezenverklaarde gekwalificeerd als witwassen. Aangezien echter uit 's hofs motivering – ook waar het heeft overwogen dat ‘de gelden zijn aangetroffen in een enveloppe in een slaapkamer, resp. in een schoudertas, die door de verdachte bij het verlaten van zijn woning werd gedragen’ – niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van die geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, is dat oordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 3 bewezenverklaarde ‘witwassen’ oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft ten laste van de verdachte onder 3 bewezenverklaard – kort gezegd – het voorhanden hebben van geldbedragen, terwijl hij wist of begreep dat die geldbedragen afkomstig waren uit handel in verdovende middelen, althans uit enig misdrijf. Blijkens zijn hiervoor onder 2.3 weergegeven overweging heeft het hof in dat verband aannemelijk geacht dat deze geldbedragen uit eigen misdrijf (de onder 2 bewezenverklaarde uitvoer van cocaïne) afkomstig waren. Het hof heeft het onder 3 bewezenverklaarde gekwalificeerd als witwassen. Aangezien echter uit 's hofs motivering – ook waar het heeft overwogen dat ‘de gelden zijn aangetroffen in een enveloppe in een slaapkamer, resp. in een schoudertas, die door de verdachte bij het verlaten van zijn woning werd gedragen’ – niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van die geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, is dat oordeel ontoereikend gemotiveerd (vgl. HR 17 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2001, NJ 2014/75). Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen

ter zake van het onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:697

Zaaknummer: 13/00636

Wetsartikelen: 435a SrNA

RECHTSPRAAK

Het hof heeft miskend dat aan de rechtmatigheid van de aanhouding – en dus aan de rechtmatigheid van de uitoefening van de bediening – niet in de weg staat dat het opsporingsonderzoek naar het op heterdaad ontdekte feit, achteraf bezien, onvolledig of gebrekkig is geweest, zoals een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit ook kan hebben bestaan indien bij nader onderzoek mocht blijken dat iemand het feit waarvan hij is verdacht niet heeft begaan of dat feit niet een volgens de wet strafbaar feit oplevert (vgl. HR 3 maart 1987, ECLI:NL:HR:1987:AB8324, NJ 1987/851). Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

Het middel komt op tegen de vrijspraak van hetgeen de verdachte onder 2 is tenlastegelegd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft vastgesteld dat de politieambtenaren zich, na een melding van een vechtpartij in de trein, naar de plaats van het delict hebben begeven, en dat zij, nadat zij hadden vernomen wie bij de vechtpartij betrokken waren geweest op grond waarvan bij hen het redelijke vermoeden van schuld van de verdachte was ontstaan, de verdachte onmiddellijk nadat zij ter plaatse waren gekomen hebben aangehouden. Aldus heeft het hof geoordeeld dat de opsporingsambtenaren ‘terecht tegen de verdachte op heterdaad de verdenking van mishandeling hebben aangenomen en op die grond over de bevoegdheid beschikten hem aan te houden’. Daarvan uitgaande, geeft het oordeel van het hof dat de opsporingsambtenaren in het onderhavige geval niet verkeerden in de rechtmatige uitoefening van hun bediening omdat zij niet geacht kunnen worden met de aanhouding van de verdachte ‘het belang op het oog te hebben gehad dat de voor het nemen van strafvorderlijke beslissingen vereiste waarheid aan de dag zou worden gebracht’, blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het hof heeft miskend dat aan de rechtmatigheid van de aanhouding – en dus aan de rechtmatigheid van de uitoefening van de bediening – niet in de weg staat dat het opsporingsonderzoek naar het op heterdaad ontdekte feit, achteraf bezien, onvolledig of gebrekkig is geweest, zoals een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit ook kan hebben bestaan indien bij nader onderzoek mocht blijken dat iemand het feit waarvan hij is

verdacht niet heeft begaan of dat feit niet een volgens de wet strafbaar feit oplevert (vgl. HR 3 maart 1987, ECLI:NL:HR:1987:AB8324, NJ 1987/851). Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:709

Zaaknummer: 12/01193

Wetsartikelen: 18o Sr